

Arrest

nr. 148 088 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging 17 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 februari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 juni 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 17 december 2014 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, Stie lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.06.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan e vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Echter er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4 eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie (hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddel beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, (...)). Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen – en verkrijgen – als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40 bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het recht op administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatsecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4 vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §2, 5° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoekster omdat haar zoontje, de referentiepersoon, niet is ingeschreven als 'houder van voldoende bestaansmiddelen'. Verwerende partij is van mening dat daarom niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 bepaalt dat "[a]ls familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Artikel 40bis, § 2, 5° Vw. regelt dus het recht op gezinshereniging voor een ouder van een minderjarige Unieburger. Dit recht geldt enkel wanneer het kind ten laste is van de ouder en wanneer de ouder over het hoederecht beschikt.

Deze bepaling, op basis waarvan verzoekster inderdaad de aanvraag tot gezinshereniging met haar zoontje indiende, verwijst dus naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° Vw. Artikel 40, §4 Vw. bepaalt in welke hoedanigheden een Unieburger recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden. Onder 2° lezen we: "hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt." Dit betreft de hoedanigheid van 'houder van voldoende bestaansmiddelen' of 'niet-economisch actieve Unieburger'.

De referentiepersoon, het minderjarig kind, moet dus over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de openbare overheden en een ziekteverzekering.

In casu werd bij de aanvraag van verzoekster het bewijs geleverd dat haar zoontje over voldoende bestaansmiddelen beschikt door het arbeidscontract en de loonfiches van zijn vader voor te leggen. De Vreemdelingenwet vereist immers dat de referentiepersoon in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen om te garanderen dat hij ten laste zou vallen van de openbare overheden. De herkomst van deze bestaansmiddelen is hierbij niet van belang.

Verzoekster meende aan deze voorwaarde te hebben voldaan door het voorleggen van het arbeidscontract en de loonfiches van haar partner, die instaat voor de bestaansmiddelen van hun nu 1-jarige zoon. Uit deze documenten blijkt duidelijk dat verzoeksters zoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verwerende partij meent echter dat de referentiepersoon niet is ingeschreven als "houder van voldoende bestaansmiddelen". Verwerende partij wijst hiervoor op de verwijzing naar artikel 40, § 4, eerste lid 2° Vw. in artikel 40bis, § 2, 5° Vw. en stelt: "Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen – en verkrijgen – als beschikker van voldoende bestaansmiddelen."

Telefonisch verduidelijkte verwerende partij dat in casu de referentiepersoon, het zoontje van verzoekster, niet is ingeschreven als 'houder van voldoende bestaansmiddelen', maar als familielid van zijn vader, die is ingeschreven als economisch-actieve Unieburger.

Omdat verzoeksters zoontje dus niet formeel is ingeschreven op grond van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. wordt het verblijf aan zijn moeder geweigerd. Verzoekster meent dat dit een té strenge interpretatie is van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 40bis, § 2, 5° Vw. Verzoekster heeft immers duidelijk aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden. Bijgevolg is aan de ratio legis voldaan.

Artikel 40bis, § 2, 5° Vw. werd ingevoerd door de Wet van 19 maart 2014.¹ Met deze wetswijziging werd artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangepast om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het Chen-arrest.²

¹ Wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 5 mei 2014.

² HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zu en Chen, Jur. 2004, I-9925.

Dit lezen we in de parlementaire voorbereiding:

"Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd (zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, "Alopa", C-86/12, punt 29).

In zijn "Chen"-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest "Zu en Chen", punten 45 en 46).

In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt.

Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak "Zu en Chen" bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet."³

"Ook de besluiten van het arrest-Chen van het Europees Hof van Justitie worden in de wet opgenomen. De ouder van een kind dat een EU-burger is en zich in een andere lidstaat bevindt, kan voortaan ook een recht op verblijf in die lidstaat invoeren. Deze ouder dient echter daarvoor over toereikende bestaansmiddelen voor zichzelf en het kind te beschikken, en over een ziektekostenverzekering. Ook een dergelijk geval werd tot dusver geregeld via het artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet."⁴

Hieruit blijkt duidelijk dat de Belgische wetgever, in navolging van het Hof van Justitie, een recht op verblijf toekent aan de ouder van een minderjarige Unieburger, op voorwaarde dat deze laatste voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de openbare overheden en over een ziektekostenverzekering beschikt. Het doel hiervan is de minderjarige Unieburger van zijn rechten

verbonden aan het Unieburgerschap te kunnen laten genieten. Om het recht op vrij verkeer en verblijf aan de Unieburger te garanderen, is het immers noodzakelijk dit recht ook toe te kennen aan de ouder. Voordien was dit recht niet geregeld en kon een ouder van een Unieburger, zoals gesteld in de voorbereidende werken, enkel een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis aanvragen. Dit was echter niet conform de interpretatie die het Hof van Justitie aan de

Burgerschapsrichtlijn⁵ gaf in het Chen-arrest. Daarom voerde de Belgische wetgever een artikel 40bis, § 2, 5° aan de Vreemdelingenwet toe. Sindsdien heeft de ouder van een minderjarige Unieburger een volwaardig recht op gezinshereniging.

Door artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet zo te interpreteren dat deze bepaling enkel een recht op gezinshereniging zou toekennen aan de ouder van een Unieburger die formeel staat ingeschreven als ‘houder van voldoende bestaansmiddelen’, miskent verwerende partij de ratio legis van deze bepaling.

In casu wordt het verblijf aan verzoekster geweigerd omdat haar zoontje niet officieel staat ingeschreven in België als “houder van voldoende bestaansmiddelen”, hoewel dit bewijs wél werd voorgelegd bij de aanvraag.

Dit betreft een té strikte interpretatie van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. omdat dergelijke interpretatie niet te rijmen valt met het doel van de bepaling, nl. de omzetting van de rechtspraak in het Chen-arrest.

Dat verwerende partij door dergelijke rigide en té letterlijke interpretatie van de Vreemdelingenwet teruggrijpt naar een oude situatie waarvan de wetgever oordeelde dat deze moest worden aangepast, blijkt des te meer uit de telefonische toelichting die verwerende partij gaf aan de raadsman van verzoekster. Op 12 januari jl. deelde verwerende partij mee dat verzoekster een aanvraag 9bis moet indienen met verwijzing naar het Chen-arrest. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, is dit nu exact de situatie waaraan de wetgever met de invoering van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. heeft willen verhelpen.

Volledigheidshalve wenst verzoekster nog op te merken dat zij na het telefonisch onderhoud een schriftelijke vraag richtte aan verwerende partij om de beslissing te willen herzien. Tot op datum van indiening van huidig verzoekschrift, reageerde verwerende partij hier niet op.

Gezien de té nauwe en verkeerde interpretatie van de Vreemdelingenwet, schendt verwerende partij de relevante bepaling en de motiveringsplicht, die haar oplegt elke beslissing op afdoende, juridisch en feitelijk correcte manier te motiveren. Hiermee heeft zij duidelijk onzorgvuldig gehandeld. Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

2.2. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat eveneens de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

2.3. Artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt’

Artikel 40bis, § 4, laatste lid van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.”

2.4. Verzoekende partij voert aan dat verweerder er onterecht is van uitgegaan dat de referentiepersoon in het kader van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, in casu haar minderjarig kind, zelf het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet aanvragen en verkrijgen. Zij meent dat dit een strikte interpretatie is van de Vreemdelingenwet. Vervolgens meent verzoekende partij te voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

2.5. De Raad wijst er vooreerst op dat niet betwist wordt dat het minderjarig kind van de verzoekende partij wel degelijk een verblijfsrecht heeft. Uit het verzoekschrift blijkt dat haar kind verblijfsrecht in België heeft als familielid van een Unieburger, zijnde de Nederlandse vader die ingeschreven is als economisch actieve burger. Bij gebreke aan administratief dossier en nota met opmerkingen worden de feiten zoals naar voren gebracht door de verzoekende partij immers als voor waar aangenomen tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Er zijn geen indicaties dat de weergegeven feiten kennelijk onjuist zijn.

Uit de boven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat de moeder om een recht op gezinshereniging met haar minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in haar eigen behoeften en die van haar kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Ze moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17”).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger vooropstelt en dat de *ratio legis* nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond zoals in casu, als het daarnaast evenzeer kan aantonen, te beschikken over voldoende

bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (voormeld arrest Zu en Chen, C-200/02, 30)

2.6. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in het geheel niet is ingegaan op al door de verzoekende partij voorgelegde stukken waarmee zij conform artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet trachtte aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden om verblijfsrecht te verkrijgen. De gemachtigde heeft de motivering beperkt tot het feit dat het minderjarig kind zelf het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen om de gezinshereniging tussen verzoekende partij en haar minderjarig kind te ontzeggen.

Zoals supra gesteld leest de Raad in de verwijzing van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, dat het minderjarig kind moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering. De gemachtigde betwist dit niet. Het feit dat het kind conform artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet moet ten laste zijn van diens vader of moeder, valt moeilijk te rijmen met de vereiste dat het kind zelf verblijfsrecht moet gekregen hebben als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, want dan zou het niet ten laste zijn van de vader of moeder. De wet noch de voorbereidende werken sluiten uit dat dit minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond, zoals in casu. Dit laatste neemt niet weg dat het kind toch ten laste kan zijn van de ouder die om gezinshereniging verzoekt op grond van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Nu de gemachtigde het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert aan een moeder met haar minderjarig kind dat Unieburger is, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering en zonder te betwisten dat verzoekende partij zoals vereist door artikel 40bis, § 2, 5° en § 4, laatste lid van de Vreemdelingenwet het kind ten laste heeft, daadwerkelijk het hoederecht heeft, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt en conform de wil van de wetgever de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige unieburger heeft, is de motivering niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing en niet afdoende in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° iuncto artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.7. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

2.8. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.9. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER